

De jongen is hier. Hij zit met rechte rug op de rand van de luie stoel en leunt naar voren alsof hij wil opstaan. Zijn gezicht is naar mij gekeerd en heel even glijden er schaduwen over zijn messcherpe trekken, ik weet niet waar ze vandaan komen of wat ze betekenen. Ik zeg niets, ik beweeg niet, ik doe mijn ogen dicht, maar ik voel lichte rillingen in mijn buik en de huid in het kuiltje van mijn hals begint te kloppen. Het komt door de sluimerende angst die me bekruipt telkens als de jongen verschijnt, door zijn stilte, zijn strakke gezicht, zijn blik, het komt omdat hij me aan het wankelen kan brengen, de grond onder mijn voeten kan wegslaan, omdat ik al voelde dat hij er was nog voor ik hem zag.

Wanneer hij er is, verandert de lucht, de atmosfeer slaat onverhoeds en geruisloos om, alles wordt wazig, een ijzerachtige geur vult de kamer en ik voel tocht in mijn nek, op mijn armen, voorhoofd, wangen en gezicht. Ik begin te zweven en krijg een droge mond. Ik zou ineengedoken, met mijn armen om mijn knieën en mijn hoofd gebogen, in een hoekje kunnen gaan zitten en wachten tot het voorbij is, maar ik heb het vreemde gevoel dat ik dit moment al honderd keer heb meegemaakt. Ik weet niet waar of wanneer, maar ik her-

ken dat klamme briesje op mijn huid, die metaalgeur, het gevoel dat ik aan de tijd ben ontsnapt en toch ben ik al honderd keer vergeten hoe het afloopt. Dan word ik ongeduldig, zoals wanneer ik wanhopig een bepaald woord of iemands naam zoek, het ligt op het puntje van mijn tong, het is binnen handbereik, bijna tastbaar, vlakbij. Dus ook al ben ik bang en zinkt de moed me in de schoenen, toch laat ik vallen waar ik mee bezig ben en ga naar hem op zoek.

Het is niet zo dat de jongen zich verstoopt of me ontwijkt, nee, hij heeft blijkbaar gewoon een plek gevonden waar hij blijft wachten tot ik hem zie. Op een keer stond hij achter in de bioscoop en het licht van de nooduitgang vormde een rode aureool om zijn hoofd. Een andere keer zat hij op een bank in het park en als zijn gezicht niet naar mij was toege draaid, had je kunnen denken dat hij daar kwam kijken naar de voorbijgangers, de eenden en de takken van de bomen die over het water hangen, maar het nooit raken. Een week geleden zag ik hem in de regen staan aan de overkant van de straat. Zijn huid was lijkleek en hoewel ik verlamd was van angst, voelde ik toch het verontrustende verlangen om hem op zijn glanzende, natgeregende mond te kussen.

Als ik mijn ogen nu weer opendoe, zit hij nog steeds in de luie stoel waarin ik me 's avonds nestel om te lezen. Het is de eerste keer dat hij hier bij mij thuis komt, ik vraag me niet af hoe hij het voor elkaar heeft gekregen, of hij kans heeft gezien door een slecht afgesloten deur binnen te sluipen of via het balkon is gekomen, het maakt niet uit, ik weet dat hij iets van een lenig dier heeft, overal tussendoor kan glippen en overal op kan kruipen, geruisloos kan verschijnen en ver-

dwijnen wanneer hij maar wil. Als hij tegen de rugleuning van de stoel zou gaan zitten en zijn linkerarm zou uitsteken, zou hij de sneden van de rij boeken kunnen aanraken en het zwarte, eivormige keitje kunnen vastpakken, dat zo glad en volmaakt is dat het niet echt lijkt. Ik heb het jaren geleden opgeraapt op het strand van...

Het strand van...

De naam wil me niet te binnen schieten. Het begint met een S, ik zie het voor me, de lange zandstrook waar de zee op de dag na een storm stukken drijfhout achterlaat. Ik probeer me te concentreren, ik stel me de hoofdstraat voor die naar het strand leidt, het bovenste deel dat is geplaveid, met winkels die 's winters gesloten zijn en 's zomers tot middernacht open zijn. In gedachten loop ik heen en weer door de straat, ik probeer mijn geheugen te misleiden, het te laten denken dat ik me iets anders wil herinneren, want zo werkt dat. Je moet jezelf weten te bedriegen. Er zijn tal van details die ik me glashelder herinner, het gevelbord van een schoenenwinkel, de zoete geur van pannenkoeken, de blauwe rook van kip die op een geïmproviseerde bakplaat wordt gebra- den, plakkerige vingers die een ijs hoorntje vasthouden, het gedruis van de golven 's nachts, het zout dat op donzige ar- men en ronde wangen glinstert, maar niet de naam van dat strand. Wanneer de jongen er is, staat er een muur tussen bepaalde woorden en mezelf, tussen bepaalde gebeurtenis- sen en mezelf, wanhopig probeer ik ze te achterhalen, maar het is alsof ze niet meer bestaan. Wanneer de jongen hier is, word ik een stamelende vrouw, die zoekt, rondtast en brab- belt, met dikke tong maak ik babygeluidjes, *sa, se, si*.